

Temes d'Espanya

Opinar a casa nostra

Sempre hem sentit dir que els espanyols som uns excel·lents improvisadors i moltes vegades hem pogut comprovar que això és cert. Ara bé, això, que en certs moments és un gran avantatge, freqüentment resulta una gran imprudència o bé un gran inconvenient. De la mateixa manera que improvisem una festa, un berenar o una excursió, també som capaços d'improvisar i donar ràpidament una opinió i això resulta un xic perillós, si les bases amb que construïm la opinió són inexistents.

Quantes vegades no hem sentit dir a un treballador que vol enterar-se de les lleis que regulen el seu treball i quantes vegades després aquestes lleis han resultat inútils per ignorar l'existència de les mateixes? No obstant, aquella persona diu que les lleis són bones o dolentes (poden ser una de les dues coses). Ha improvisat una opinió sobre la llei sense cap mena de coneixement.

El que diem de la llei podem dir-ho del foot-ball, del cinema i de l'art. Durant aquestes festes i al voltant de les exposicions de pintura que s'han inaugurat, hem tornat a sentir innumbrables opinions sobre l'art actual. Desgraciadament, moltes no eren altra cosa que una lleugera improvisació. No hi havia bases, ni tampoc interès per tenir-les. Amb tot l'opinió ha sortit ràpida i aplastant.

No seria millor enterar-nos a fons de les coses, encara que no ens agradin ni estiguin bé? Així potser podríem canviar-les i orientar-les pel bon camí.

E. S. C.

Gráficas Garrell

J. UMBERT, 24 - TELÉFON 631

Escrit per AMADOR GARRELL, amb un Proemi del professor PERE BLASI i amb il·lustracions d'A. GARRELL i SOTO, acaba d'aparèixer el llibre

GRANOLLERS VILA OBERTA

Història sentimental de la ciutat, des de finals del segle dinovè. Festes populars, anècdotes, etc., viscudes pel propi autor.

Tres edicions :

Popular : 100 ptes.

Selecta : 250 »

Bibliòfil : 1000 »

De venda a totes las llibrerias

Espiritualitat

L'altar

En l'home cristià totes les seves potències y facultats tenen un valor noble i redemptor. Però de totes les facultats, la de reconèixer a Déu com a Creador, la de rendir-li l'homenatge de l'adoració, la d'ofrir-li tota la seva existència com un acte de servei, és de les més sublimes i sinceres.

Que la majestat de Déu resplendeixi en tot l'esperit de l'home, que les actuacions de l'home siguin conseqüència del que ell creu en el fons del seu esperit, és l'objectiu a que deu dirigir-se la vida de tot bon cristià.

Perquè, és veritat que tot batejat, quan pensa, quan vol, quan és generós, solidari, comprensiu, dóna glòria al Déu Creador. Però la seva plenitud l'aconsegueix quan es dóna compte que tots els seus pensaments i volers, les seves obres i les seves virtuts, són reflexe dels atributs de Déu, i per tant, glorificadors per excel·lència.

Això exigeix del cristià feble, una abnegació dels seus afanys egoïstes; un posar a ratlla la tendència a fer-se idolatrar; un dedicar-se a que en tot sigui reflexat, glorificat, Déu.

En això consisteix el sacrifici. És el més profund, entranyable, que hi ha en l'home.

L'Altar és un signe sensible d'aquesta cambra secreta des d'on el cristià, amb pau i serenor, ofereix a Déu la seva ofrena.

El lloc més sagrat de l'Església està ocupat per l'altar. Des d'allà es domina tot el temple, està aïllat de les demés parts, com ho està també el santuari de l'ànima.

Un gros bloc de pedra l'aguanta semblantment a la voluntat d'aquell que coneix bé a Déu i està disposat a servir-lo.

La taula, lloc apropiat per a celebrar el sacrifici, és ben plana, sense racons ni ombres, sinó neta i ben oberta a tots els ulls que la vulguin mirar.

L'ofrena, el sacrifici del cristià, ha de ser sense complicacions, ben clara, ben sincera als ulls de Déu, sense regateigs ni segones intencions.

Jesucrist, l'ànima, dugues realitats de glorificació de Déu. L'altar, un símbol i una imatge del que ha de ser l'home elevat a l'ordre sobrenatural per la Gràcia de l'Emmanuel, del Déu en nosaltres. — Mn. M. FILELLA

L'actualitat té un nom : Premi Nadal

Sense cap mena de dubte, és el més popular dels concursos literaris que es celebren a la nostra pàtria.

Potser per això personifica, com cap altre, les virtuts i defectes d'aquest tipus de competicions.

Fa una mica de gràcia veure noms d'obres i d'autors marcar punts com en qualsevol lluita esportiva. Fa gràcia, també, veure el públic que es reuneix i sopa per a seguir de prop l'espectacle.

S'ha debatut abastament la poca relació existent entre els Premis literaris i l'aparició de nous i veritables valors en el camp de les lletres; la influència dels plans editorials en l'atorgament del premi; la manca d'orientació seriosa i solvent sobre l'activitat literària, que es deriva de la propaganda dels Premis... S'ha constatat com molts guanyadors han restat glòries d'un dia, i només han durat —per a dir-ho amb el cognom de l'escriptor que ha donat nom al Premi— de Nadal a Sant Esteve...

Malgrat tot, creiem, sincerament, en l'eficàcia dels Premis. Si més no, criden l'atenció envers la literatura de moltes persones que altrament no s'interessarien gens per les lletres. El fet literari, convertit en fet social, guanya adeptes en molts camps deslligats normalment de cap preocupació per la literatura. Si això els estimula a comprar i llegir un llibre, ja hem guanyat alguna cosa. Potser serà l'inici d'una afició a la lectura. Fins i tot, potser ho serà d'una preocupació per les qüestions culturals... El fet és que cada any, per la Festa del Llibre, el Premi Nadal es classifica en els primers llocs entre els llibres que més s'han venut.

L'any que iniciem aquests dies no ha de ser pas una excepció. Una gran majoria de « compradors » adquirirem « Las ciegas hormigas », de Ramir Pinilla i García, de Bilbao.

Tot fa creure que ha de ser una bona novel·la. Fuig i tot, és possible que s'hagi descobert un gran novelliste.